

Szénási Miklós

Váratlan fordulat

Lehetett volna másképp. Hogy át-
hajt rajta egy zaklatott Opel vagy Dacia,
roncsolt teste a szürke flaszteron
marad, és lassan fogyatkozik, napról
napra, ahogy széthordja ezer kerék.

Vagy kő veri homlokon. Még
hallja, hangosan nevetnek rajta,
milyen viccesen tántorog, aztán
torkába mar a csend, és szemét
többé nem bírja nyitva tartani.

Lehetett volna úgy is, hogy
a téli éjszaka magához öleli.
Vagy már a kukák környékén sem
talál ennivalót, és úgy dől ki végül.

Ezerből hány történet
folytatódik úgy, hogy otthona
lesz, szeretik, van kinek az ébredését
figyelni? Kap enni, ismerős
utakon sétálnak mindennap.

Pokróc alá fúrja magát, ha
arra vágyik, a tányérból
neki is jut falat, és a szürke égen
mindegy, mekkora felhők gomolyognak,
a gazda mindig jön, és vele marad.

Nem ez volt a terv, hogy az lesz,
ami végül történt. Hogy altatni fogják,
és az a fránya szív, az nem bírja majd.

SZÉNÁSI MIKLÓS (1967) író, költő, lapszerkesztő. Legutóbbi (Heller Zsolttal közösen jegyzett) kötete: *Állítsuk meg az időt* (2021).

Nem mindig tudom

Elindulok, ez most talán nem álom,
de attól még része vagyok. Részeg egészen,
vagy félig. Nem mindig tudom, hogy élek-e.
Nincs idő rá, hogy megbizonyosodjam róla,
két tetszőleges időpont között
színházi jelenetek szereplőjeként
mozgok a díszletvárosban, vagy csak
kísérlet vagyok valakinek a szövegtengerében,
kallódó hajós a leírhatatlan viharban,
ami végül csillapodik, de nem hozza közelebb
a hirtelen csönd sem a földet, ahova
szerettem volna eljutni. Van, hogy már-már
egészen biztosan tudom, lenni vagy nem lenni
nem kérdés, hanem maga a válasz arra,
mit keresek én itt. Aztán mégis odajutok,
kevés a kapaszkodó. A liftben például
csak gombok vannak, számok nélkül.
Nem tudom, most ereszkedünk, vagy
felfelé haladunk éppen. Nem is emlékszem,
hogym kerültem ide. Vannak emlékeim
arcokról, házakról. Tudok mondatokat
idézni másoktól, ha akarod, elmesélem
milyen ruha volt rajtad egy bizonyos napon,
és hogy milyen fontosnak tűnt akkor
úgy tenni, mintha értenénk ezt az egészet.
A kertben látom, hogy minden változik.
Eső után hirtelen növekedni kezdenek
a fűvek, a bokrok, rajokban szállnak
a mohó rovarok, és az árnyék, mint valami
izgága, ideges fiú, körberohanja a filagóriát.
Ez például kifejezetten valóságosnak hat.
De aztán megint sötét lesz, és mivel
nem akarok eltévedni, lámpát csatlakozok.